

JENNIFER L. HOLM

Traducere din limba engleză de Adriana Conway

Editura Paralela 45

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLM, JENNIFER L.

Leii de pe Marte / Jennifer L. Holm ; trad. din lb. engleză de

Adriana Conway. – Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4053-6

I. Conway, Adriana (trad.)

821.111

The Lion of Mars

Jennifer L. Holm

Copyright © 2021 by Jennifer L. Holm

Jacket art copyright © 2021 by Andy Smith

All rights reserved. Published in the United States by Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

CUPRINS

Prolog	1
1: Cuibul	3
2: O zi bună	11
3: Buruienile	19
4: Secrete și daruri	31
5: Regulile	41
6: Neplăcut-plictisitor	50
7: Lăsată în urmă	56
8: Animalele	64
9: Alarma	72
10: Zilele algelor	84
11: Sărbătoarea Aprovizionării	94
12: Numele de familie	106
13: Dragoste și atenție	113
14: Tortul	121
15: Furtuna	128
16: Praful	134
17: Aștept instrucțiuni	139
18: Exterminați	149

19: Dispăruți	153
20: Blocați	160
21: Întunericul	169
22: După Leo	175
23: Vacanța	184
24: Înapoi acasă	197
25: Raport de situație	207
26: Nimic nu este bine	217
27: Te rog, ajută-ne!	228
28: Marte plânge	237
29: Familia	245
Nota autoarei	249
Resurse pentru cititorii care vor să afle mai multe despre planeta Marte	253
Mulțumiri	255

IPRIN CANALUL SECURIZAT DE COMUNICAȚII

DATA: 3.5.2091

DE LA: CDT. Dexter

CĂTRE: Comandamentul Terestru SUA

MESAJ: Raport de situație

Digicamera de suprafață din sectorul nord-vestic al coloniei a fost distrusă. A fost pus la pământ și stâlpul pe care era instalată. Trag concluzia că este rezultatul unei acțiuni deliberate, întreprinse de o persoană ostilă.

Aștept instrucțiuni.

Sai Dexter, COMANDANT

Echipa de explorare și colonizare

Teritoriul Statelor Unite

Marte

Capitolul 1

CUIBUL

Călătoria spre Marte a fost cea mai dură experiență din viața lor. Așa au spus adulții. Navă mică și înghesuită. Teama constantă că se putea întâmpla ceva rău. Certitudinea că nu aveau să se mai întoarcă niciodată pe Pământ.

Dar, sincer, a fost floare la ureche dacă e să compar cu împărțirea dormitorului cu Albie.

Pentru că sforăia.

Nu mai avusesem parte de un somn normal de când se mutase Albie în camera mea. Am încercat cam totul ca să blochez zgomotul: dopuri pentru urechi, pătura trasă peste cap, ba chiar și o căciulă groasă, cu clape. Nimic nu a funcționat.

Mi se părea surprinzător, pentru că Albie întruchipa perfecțiunea. Era agreabil și își îndeplinea sarcinile fără să se vaite. Dintre toți copiii, el era cel mai puțin probabil să se plângă. Adulții aveau încredere în el, chiar și Sai. S-a dovedit însă că exista un lucru la care Albie *nu era* bun: să doarmă liniștit. Și nu știu ce era mai rău: sforăitul lui Albie sau dorința lui Trey de a schimba camera.

Pentru că, de când mă știam, Trey dormise cu mine în cameră. Pereții erau tapetați cu desenele mele cu pisici și desenele lui cu extraterestri. Miniaturile noastre din plastic stăteau îngrămădite pe rafturi, laolaltă. După care, acum două luni, Trey a vrut din senin să schimbe dormitorul. Și m-am trezit deodată că Trey doarme în camera copiilor mai mari, cu Vera și cu Flossy, în timp ce Albie sforăia în a mea.

Iar eu?

Eu nu mai dormeam deloc.

Nici Leo, după cum am văzut. Motanul bătrân stătea în pat și își fâlfâia iritat coada.

Chestia asta cu schimbatul camerelor se mai întâmplase o dată. Când eu și Trey eram mici, adulții ne mutaseră pe noi, băieții, într-o cameră, iar pe fete în cealaltă. Albie era mai mare decât mine și Trey, așa că avea voie să stea seara până mai târziu. Problema era că Albie făcea mult zgomot când venea la culcare și ne trezea. Experimentul a fost abandonat după o săptămână. Acum, după atâția ani, Albie mă ținea iarăși treaz.

Aflat în cealaltă parte a camerei, Albie a scos un sforăit lung, zbârâitor. Am gemut, trăgându-mi perna peste cap.

— Albie! am strigat eu.

Nu s-a mișcat.

— Albie! am strigat din nou.

S-a ridicat brusc în capul oaselor, privind buimac prin camera slab luminată. Albie era înalt și avea umerii lați.

Darby spusese că ar fi fost bun de rugbist. Rugbiul este un joc de pe Pământ în care plimbi o minge și te izbești de oameni. Zău dacă îl înțelegeam.

— Ce este, Bell? a întrebat Albie, cu părul zburlit în toate direcțiile.

Era mereu o distracție să-l vezi fără șapca Dodgers. O scotea doar la culcare.

— Sforăi! i-am spus.

— Oh. Am crezut că e o urgență.

— *Este* o urgență! Nu pot să dorm!

— Îmi pare atât de rău, Bell, a mormăit el și s-a întins la loc în pat. Promit că nu mai sforăi.

Era greu să fii supărat pe Albie. Era bun și blând, ca un mare urs de pluș.

Un urs mare și *sforăitor*.

— Of, las-o baltă, am bombănit eu.

Albie putea să-și țină camera pentru el. Mi-am luat pătura și am plecat, cu Leo lipăind după mine.

Nu că aș fi dat vina pe el.

Nici măcar o pisică nu putea suporta sforăitul lui Albie.

Eu și Leo am pornit pe coridorul șerpuitor, strălucind în licărirea albastruie și rece a nopții. Lumina se schimbase, pentru a reflecta ora din zi. Dimineața, albastrul urma să se transforme într-un auriu cald, strălucitor. Schimbarea luminii în funcție de momentul zilei era

menită să ne ajute să ne păstrăm un ritm normal de viață, deoarece așezarea era, în mare parte, subterană. Fusese construită într-un tub gigantic, un spațiu masiv, asemănător unei peșteri, creat de lava revărsată cu milioane de ani în urmă. Era un habitat natural perfect, la adăpost de pericolele aflate la suprafața planetei Marte, radiații, temperaturi extrem de joase și praf.

Pereții interiori erau dintr-un cauciuc cenușiu, folosit în tehnologia spațială, care se curba ușor, curgând dintr-o încăpere într-alta ca un zâmbet. Camerele erau rotunde, aproape ca niște bule, construite astfel pentru a asigura integritatea structurală optimă. Sai mi-a spus că a renunțat la vechile reguli atunci când a proiectat habitatul. Aparent, pe Pământ, oamenii locuiau în structuri cubice cu colțuri ascuțite.

Pământul îmi dădea o impresie de tăios.

Coridorul acesta ascundea o adevărată istorie a copilăriei mele. Acolo se afla locul în care mă izbisem de perete cu scuterul. Zgârieturile de pe tavan, de la nava mea cosmică de jucărie, când încercasem să o fac să zboare. (Fără succes.) Și, desigur, rigla de pe peretele pe care Meems ne însemna înălțimea cu ajutorul unui pix negru. Fiind primii copii umani care creșteau pe Marte, eram un experiment viu, glumea ea.

Ceva mai departe se afla un panou cu digipozele făcute de noi chiar la sosirea pe Marte. Eram mult mai mari acum decât copilașii de pe perete. Albie împlinise șaptesprezece ani pământeni, fiind cel mai mare. Apoi

urmau Flossy (șaisprezece), Vera (cincisprezece), Trey (paisprezece) și eu (unsprezece).

Oi fi fost eu cel mai mic, dar măcar știam încă să mă distrez. Spre deosebire de copiii mai mari, care deveneau morocănoși și capricioși după ce împlineau treisprezece ani.

Firește, în ani marțieni eram mult mai tineri. Marte se rotește în jurul Soarelui în 687 de zile, așa că un „an marțian“ are 687 de zile, ceea ce înseamnă că eu aveam cinci ani, iar Trey, șapte.

În fața mea, Leo s-a oprit să adulmece, șfichiind aerul cu coada. Când eram mic, am avut multe pisici. Bella. Mochi. Harley. Sesame. Pisicuța. Dar, cu trecerea anilor, pisicile au murit; Leo era ultima rămasă. Însă mi le aminteam bine pe toate.

Eu și Leo am ieșit din aripa copiilor și am intrat în zonele comune – camera de relaxare, sala de mese și bucătăria – aflate între cele două aripi de dormit. În camera de relaxare pâlpâia lumina de la un digifilm pe care cineva nu îl oprise la plecare.

La fel ca restul așezării, camera era zugrăvită într-un albastru pal. Se presupune că este o culoare liniștitoare, care imită cerul Pământului. Pe canapeaua în formă de L era o cuvertură cu bucle, țesută din haine vechi. Din niște butoaie de plastic, Darby făcuse un balansoar. Pe Marte se recicla totul. Până și planta care decora încăperea era făcută din hârtie de alge. Acum, că îmbătrânise, frunzele îi deveniseră casante și începuseră să se sfărâme.

În afară de canapea și balansoar, în cameră mai era o masă mică de plastic, la care ne jucam când eram mici. Acum însă, în loc de plastilină și creioane, pe masă erau pânzeturi și mașina de cusut a lui Flossy. Iar lângă perete era o vitrină din plastic, plină cu rocile pe care le adunaserăm noi, copiii, de-a lungul anilor.

După aceea urma cantina. Încă se mai simțea mirosul mâncării servite la cină: tocăniță de alge, unul dintre felurile standard ale lui Bill Saramură. Cum nu era nimeni prin preajmă, am făcut un mic popas și am luat câțiva biscuiți cu ghimbir. Bill Saramură nu ne lăsa să luăm din mâncare când nu era el acolo, dar mi-am zis că nu avea să-și dea seama.

Apoi am ajuns în aripa adulților. Prima cameră era a lui Meems. Eram în stare s-o găsec și cu ochii închiși; acolo ne duceam mereu când ne era rău noaptea. Apoi venea dormitorul lui Bill Saramură. De cealaltă parte a coridorului era camera lui Phinneus. Când am trecut prin dreptul camerei în care dormeau Eliana și Darby, am auzit un sforăit ușor. Eliana mereu se plângea că soțul ei sforăie, dar habar n-avusesem despre ce vorbea. Până acum.

Toate camerele erau întunecate, în afară de a lui Sai. Se vedea o dără de lumină pe sub ușă și m-am întrebat ce anume îl ținea treaz. Am lăsat în urmă zonele de locuit și am luat-o pe coridorul care duce spre zonele de lucru. Această parte a așezării fremăta de activitate în timpul zilei. Dar în toiul nopții nu se auzea decât bâzâitul blând,

ca un cântec de leagăn, al purificadorului de aer. Am trecut pe lângă sala de gimnastică, atelierul lui Sai, infirmeria, câteva alte ateliere, sala generatorului și, preferata mea, ferma de alge.

Imediat după ferma de alge era o scară circulară. Am urcat, și am urcat, și am urcat pe săltărețele trepte din plastic. Respiram destul de greu când am ajuns, în sfârșit, în sala de observații și comunicații, căreia i se spunea și SOC. Era la suprafață, iar de aici trimiteam și primeam mesaje de pe Pământ. Adulții o porecliseră „Cabina telefonică”. SOC fusese habitatul inițial al echipajului, la sosirea pe Marte. Instalată de roboți, era o structură simplă, în formă de dom. Fereastra largă oferea o vedere panoramică asupra peisajului marțian roșu și prăfos. Nimeni nu petrecea mult timp aici, în afară de Sai. În calitate de comandant, trimitea rapoarte de situație la Comandamentul Terestru. În plus, de aici putea monitoriza mai bine vremea. Era locul perfect din care să urmărești vârtejurile de praf.

Îmi plăceau ecourile vieții din trecut pe care le simteam în această sală. Pe pereți erau hărți colorate ale unor locuri de pe Pământ. Pennsylvania. Alabama. Alaska. Michigan. Fusese o tradiție ca fiecare membru din echipaj să aducă harta din statul său natal.

Și mai erau dulapurile din plastic cu lucrurile personale ale membrilor echipajului. Le decoraseră cu abțibilduri și poze. Pe dulapul lui Sai era o listă cu toate locurile pe care le vizitase.

DE VĂZUT ÎNAINTE SĂ MOR

Everest

Antarctica

Luna

Planeta Marte

Partea cea mai bună aici era liniștea. M-am culcușit pe canapea, sub o pătură, și mi-am ronțait biscuiții. Dincolo de fereastră, Phobos, una dintre cele două luni ale noastre, scliffea în întuneric. Deasupra ei se vedea Pământul, ca o stea strălucitoare.

M-am întrebat dacă oamenii de pe Pământ se gândeau la noi la fel de mult pe cât ne gândeam noi la ei. Cu toate că văzusem o mulțime de digipoze, tot îmi venea greu să îmi imaginez Pământul. Întinderile nesfârșite de apă, denumite oceane. Locurile cu copaci, denumite păduri. Și, bineînțeles, animalele. Phinneus îmi povestise despre păsările care zboară pe cer și care își fac căsuțe, numite cuiburi, deasupra solului, în copacii înalți.

În timp ce mi-am închis ochii, cu Leo încolăcit la picioare, m-am simțit ca o pasăre într-un cuib liniștit și ferit de primejdii – casa mea.

Una pe care niciodată nu mi-aș fi dorit să o părăsesc.

Capitolul 2

O ZI BUNĂ

Am deschis ochii. Domul era scaldat într-o lumină rozalie caldă.

Era dimineată.

Și aveam ceva greu pe piept.

— Miau!

Acel ceva era Leo. Stătea pe mine.

— Miaaaau! a spus din nou, mai tare.

Înțelegi repede o pisicuță care îți spune: „Mi-e foame!”

— Presupun că vrei micul-dejun, am zis eu.

Mulțumit că mă trezisem în sfârșit, a sărit de pe mine cu o zvâcnire a cozii, aterizând pe podea cu o bufnitură surdă.

M-am sculat și am căscat, îndreptându-mă către fereastră. Atât cât puteam vedea, peisajul se întindea în diferite nuanțe de roșu prăfos. Soarele, abia ridicat peste linia orizontului, era doar un punct mic pe cerul roz, plin cu nori albaștri ca niște firișoare.

Răsăritul soarelui văzut de pe Marte este magic.

Chiar dincolo de fereastră se întindea curtea noastră. Craterelor în care ne jucaserăm de atâtea ori, îmbrăcați în

costumele noastre spațiale. Scaunele de grădină și grătarul, meșterite de Darby din piese rămase de la mașinăriile vechi. Grătarul nu funcționa, desigur (în atmosferă nu este destul oxigen încât să poți aprinde un foc). Dar lui Darby îi plăcea enorm să se pozeze lângă el, îmbrăcat în costum spațial. Era tare caraghios.

Meems a spus că singurul lucru care lipsea era iarba. Phinneus ne-a explicat că iarba este o plantă care crește și pe care o tai și iar crește și iar o tai. Nu prea avea sens.

Lângă curte era garajul, în care ne țineam cele două rovere, iar în apropierea garajului era stația de andocare, locul în care se atașa la habitat nava cu provizii trimisă de pe Pământ o dată la doi ani. Așteptam cu nerăbdare ciocolata pe care o aducea mereu.

Ceva mi-a atras atenția. O lumină intermitentă se mișca încet la orizont. Probabil că era un rover din alte regiuni. Mereu îmi era groază să mă gândesc cât de aproape sunt de noi celelalte colonii. Uneori mă întrebam cum arată, pentru că nu le văzusem niciodată. Nu aveam voie să trecem de micul cimitir de la marginea teritoriului nostru; era prea periculos.

Din depărtare s-a auzit un țârâit; era clopoțelul care ne chema la masă. Bill Saramură pregătea micul-dejun acum. După mâncare urmau treburile de dimineață, lecțiile, prânzul, apoi treburile de după-amiază, timp liber, cina, treburile de seară și, la final, culcarea. Dimineața următoare ne trezeam și o luam de la capăt. Lui Sai îi plăcea să spună că, pe Marte, o zi plictisitoare este o zi bună.